

Fremførd, der tyder paa Velvillie i Behandlingen af saadanne Sager. Men at argumentere fra disse enkelte fremkomne Tilfælde af Velvillie i Behandlingen af den Slags Ting hos Repræsentationen til det her omhandlede Tilfælde, at undlade som den høitærede Minister i dette Tilfælde overhovedet at fremlægge en Tillægsbevillingslov, er dog for dristigt. Jeg tror derved at have paavist, at den høitærede Minister ikke fra disse enkelte Bemærkninger om, hvorledes man har stillet sig til enkelte Poster af denne eller hin Bestaffenhed af de af mig her nævnte Grunde, kan hente noget som helst Støttepunkt for sin Stilling, der, som jeg har paavist, er fuldstændig ny siden 1849. Det Splintertnye ligger altsaa ikke, som den ærede Minister sagde ved første Behandling, deri, at fremsætte en Tillægsbevillingslov i nærværende Tilfælde, men det ligger tværtimod deri, at han har undladt at komme med en Tillægsbevillingslov, idet der aldrig har foreligget et saadant Tilfælde før i 32 Aar. Nu siger den høitærede Minister, at Forslagsstillerne her have stillet Forlangende om, at han skal fremkomme med en Tillægsbevillingslov. Det have Forslagsstillerne ikke gjort. Hvad jeg her fremhæver, fremhæver jeg i Forsættelse af min Betragtning ved første Behandling. Jeg haaber, jeg tør sige, at jeg er i fuldstændig Overensstemmelse med mine Medforslagsstillere. Vi have ikke stillet noget saadant Forlangende, men vi have paavist, at hvorvel Ministeren nu udtaler, at han ikke har villet tilfidesætte Folkethinget ved denne Stilling eller gjøre sit Ansvar ringere, har han dog kun lidet forstaaet sin Stillings Nødvendighed efter tidligere Praxis og Finantslovens Bestemmelser. Det vil interessere mig, at vi faae at høre min ærede Sidemand tildestre, det ærede Medlem for Njordenhavns 1ste Valgfreds (Nime-stad), og vi have jo andre fine statsretslige Kapaciteter her i Thinget. Det vilde glæde mig at høre udvillet af de Herrer, om de ogsaa kunne følge den høitærede Minister i den nu opstillede Theori, denne splintertnye Theori, at Tillægsbevillingen ikke behøver at være hjemlet, den kan blot staa i Statsregnskabet, og saa kunne vi se, hvorvidt vi der kunne komme til at billige den eller ikke; thi den ærede Minister kan jo dog ikke mene, at det er omtrent ligegyldigt, enten Grundlovens Bestemmelse saa nær som muligt opfyldes eller ikke, han kan dog ikke mene, at Behandlingen er den samme, enten den underkastes de grundlovmæssige Regler for Lovakter, eller den underkastes de grundlovmæssige Regler for Decision af Statsregnskabet. Vi maa nemlig erindre, at Statsrevisionen har aldeles ingen Bevillingsmyndighed; skal Noget bevilges, kan det kun bevilges af Rigsdagen. Det Æneste, man kan gjøre ved Decision af Statsregnskabet, er, at man kan frafrive sig Ret til at gjøre det Ansvar gjældende, som man kunde gjøre ligeoverfor Afholdelsen af ubevilgede Udgifter, et formelt

begaæet Grundlovsbrud. Udgifter nemlig, som ikke ere blevne dækkede ved en senere Bevilling. Statsrevisionen har jo ikke nogen som helst Bevillingsret eller Indstilling til Bevilling, men kun Indstilling til Frafrivning af en vis Art Ansvar. Foruden den positive Opgave, der staaer i Grundloven, at paase, at alle Indtægter, der staa paa Finantsloven, ere indfyldte, og at ingen Udgift paa Finantsloven er overskreden, har det den særlige at paase, hvad Finantsudvalget og Rigsdagen ikke kunne paase, til den Tid Bevillingen gives, at Anvendelsen er foregaaet efter de under Forhandlingerne og ved Bevillingen og efter Lovene foreudsatte Regler. Dette er ved Siden af den særlige positive Opgave i Grundloven, Statsrevisionens Opgave, men, hvad den ikke har som Opgave, er Indstilling til Bevilling, og Decisionen af Statsregnskabsindstillingen er i ingen Henseende nogen Bevilling. En Undlæbelse fra Ministerens Side af at søge Efterbevilling — altsaa for evig Tid, hvis der ikke kommer en anden Minister, som søger at oprette den ærede Ministers Feil, hvilket dog har været Tilfældet før — det er en Undlæbelse af at opfylde Grundlovens Bestemmelse om Bevilling af Udgifter, i nærværende Tilfælde til et meget stort Beløb. Det er det Splintertnye, og da vi leve i Doktrinernes og Fortolkningernes Tid, er det jo muligt, at det ogsaa kan blive taget for gode Varer af dem, der ganske vist have haft en anden Mening før, men jeg skal fremdeles nævne, at alle den høitærede Ministers Forgængere, Spønne, Andrae, Wang, Krieger, Unsgaard og Jønger ere hans Betragtninger modsat, der er ingen af dem, som nogeninde i Gjæringen har vist, at de billigede dem.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Det forekommer mig, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne gjør sig stor Umage for at faae dette Spørgsmaal gjort til et stort Spørgsmaal, medens det efter min Betragtning er et saa overmaade lille Spørgsmaal. Den ærede Ordfører syntes endog at ville stille sig saaledes, som om der her var en forsettlig Fornærmelse fra min Side imod Thinget, en Tilfidesættelse af, hvad jeg skyldte det høie Thing, ved at ville afholde det fra at udvære sin fulde Indfyldelse paa disse saakaldte Bevillinger (Udfyldelse af Berg). Det synes, som om den ærede Ordfører, naar han udtaler Sigt, rent glemmer, at jeg jo har forelagt dette Thing Sagen. Det har ingenlunde været min Mening at holde afholdte Udgifter skjulte for Thinget; jeg har forelagt dem for Thinget (Berg); Ikke for dette Thing). Jeg har forelagt dem for Folkethinget ved at forelægge Tillægsbevillingsloven for 1880—81. Naar det ærede Medlem bemærkede: Ikke for dette Thing, saa turde det vel hælde, naar man nærmere vil undersøge de Til-